

Thanks all readers
in Macedonia.
Hope that you enjoy
our books about Victoria!

Erle Axl Sund

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Kråkflickan

© 2010 Erik Axl Sund

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Девојката Врана

ЕРИК АКСЕЛ СУНД

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Во сеќавање на една сестра

Куќата

беше стара повеќе од сто години, а нејзините цврсти камени сидови беа дебели по еден метар. Тоа значеше дека изолацијата всушност не беше потребна, но таа сепак сакаше да биде сигурна.

Во аголот, лево од дневната соба, имаше една собичка која ѝ служеше како работна и гостинска соба.

Таа соба имаше посебен тоалет и прилично голем гардеробер.

Собата беше совршена; имаше само еден прозорец, а над неа се наоѓаше таванот кој не се користеше.

Немаше веќе ноншаланција и земање здраво за готово.

Немаше препуштање ништо на случајноста. Судбината беше опасно несигурен соучесник. Некогаш пријател, но подеднакво често и непредвидлив непријател.

Ги залепи трпезариската маса и столиците за еден од сидовите, а тоа ослободи широк простор во средината на дневната соба.

И тогаш не ѝ остана ништо друго, освен да чека.

Првата пратка стиропор пристигна во десет часот, како што беше договорено. Ја донесоа четворица мажи. Тројца од нив беа во педесеттите години, а четвртиот сигурно немаше повеќе од дваесет. Главата му беше избричена и носеше црна маица со две вкрстени шведски знамиња на градите, а под нив зборовите „Земјата на моите предци“. На лактите имаше тетовирани пајажини, а на зглобовите некакви си дизајни од камено доба.

Кога повторно остана сама, седна на софата да испланира што понатаму. Одлучи да почне од подот, бидејќи само од таму можеше да се јави проблем.

Да, двајцата старци кои живееја под неа беа практично глуви и таа немаше чуено ни глас од нив со години, но ова во секој случај беше важен детаљ.

Отиде во спалната соба.

Малото момче сè уште цврсто спиеше.

Нивната средба во локалниот воз беше многу необична. Тој едноставно ја фати за рака, стана и послушно тргна со неа; таа не мораше да каже ни еден единствен збор.

Го пронајде ученикот кој го бараше, детето што никогаш не можеше да го има. Како да беше судено.

Ја стави раката на неговото чело; температурата му беше спуштена. Потоа му го провери пулсот.

Сè беше како што треба.

Ја имаше погодено правилната доза морфиум.

Во работната соба имаше бел, дебел теписон од сид до сид кој таа отсекогаш го сметаше за грд и нехигиенски и покрај тоа што одењето по него беше фино. Но сега беше идеален за потребата.

Користејќи еден остар нож, го исече стиропорот и почна да ги лепи парчињата на подот со дебел слој лепило за паркети.

Силната миризба на лепилото набрзо ја зашемети, па мораше да го отвори прозорецот кој гледаше кон улицата. Прозорецот беше трослоен, а од надворешната страна имаше прицврстено уште едно стакло за звучна изолација.

Случајноста овој пат беше пријател.

Работата на подот траеше цел ден. Таа повремено излегуваше да го провери момчето.

Кога го заврши целиот под, ги пополни сите процепи и дупки меѓу таблите стиропор со дебела, сребрена леплива лента.

Во текот на следните три дена, се расправаше со сидовите. До петокот ѝ беше останат само уште таванот, а

тој бараше малку повеќе работа затоа што прво мораше да ги намачка таблите стиропор со лепило, а потоа да ги залепи и прицврсти за таванот со даски за добро да стегнат.

Додека лепилото се сушеше, закачи неколку стари ќебиња, со шајки, на местото на вратите што ги имаше извадено претходно. Потоа залепи четири слоја стиропор на вратата од дневната соба.

Го покри единствениот прозорец во собата со чаршав. Кога собата беше подготвена, ги прекри подот и сидовите со водоотпорна церада.

Работата ѝ дојде како еден вид на медитација, а на крајот, кога конечно погледна што имаше направено, почувствува гордост.

Во текот на следната недела работеше на деталите. Купи четири мали, гумени макари, резе, десет метри продолжен кабел, неколку метри дрвени лајсни и неколку обични сијалици. А нарача и неколку тегови, шипка и собен велосипед.

Ги извади сите книги од една од полиците во дневната соба, ја навали и ги зашрафи монтажните тркалца под неа. Потоа прицврсти една лајсна на предниот дел за да го скрие фактот дека полицата сега можеше да се преместува и ја истурка целата полица пред вратата на тајната соба.

Тогаш ја зашрафи полицата за вратата и ја испроба.

Вратата бесшумно се отвори, лизгајќи се на тркалцата. Сè функционираше совршено. Го монтираше резето и ја затвори вратата, прикривајќи го едноставниот механизам за заклучување со една внимателно позиционирана ламба.

На крајот, ги врати сите книги на свое место и зеде еден тенок душек од еден од креветите во спалната соба.

Таа вечер го премести заспаното момче во неговиот нов дом.

Гамла Ёнскеде Куќата на Килберг

Најчудната работа во врска со младото момче не беше фактот што беше мртво, туку што останало живо толку долго. Сериозноста на неговите повреди упатуваше на тоа дека требало да умре многу порано од прелиминарно одреденото време на настапувањето на смртта. Но нешто очигледно го одржувало во живот, иако нормално човечко суштество би се откажало многу побрзо.

Инспекторката во криминалистичката полиција, Жанет Килберг, не знаеше ништо за ова додека ја вадеше својата кола од гаража. И уште поважно, не беше свесна дека овој случај ќе биде прв во низата настани кои ќе ѝ го сменат животот.

Го виде Оке на прозорецот и му мавна, но тој разговараше на телефон и не ја виде. Знаеше дека тој ќе го помине утрото во перење на насобраните испотени маици, калливи чорапи и носени гаки. Со жена и син кои беа луди по фудбал, тоа беше неизбежен дел од секојдневниот живот - полнењето на старата машина за перење до врв најмалку петпати неделно.

Таа исто така знаеше дека, додека ја чека машината да заврши, тој ќе се повлече во малото ателје што го имаа направено на таванот, работејќи на една од многуте недовршени слики со маслени бои на кои секогаш работеше. Тој беше романтичар, фантазер кој си имаше мака да ги заврши работите што ги почнуваше. Жанет неколкупати го буцкаше да стапи во контакт со еден од сопствениците на галерии кој имаше покажано интерес за неговата работа, но тој секогаш велеше дека сликите не му се целосно готови. Сè уште не, но наскоро.

И сè ќе се смени кога ќе бидат.

Тој конечно ќе се прослави и ќе почне да доаѓа голема пара и најпосле ќе можат да направат сè за што мечтаеле. Сè, од реновирање на куќата до патување низ светот.

По скоро дваесет години, таа почнуваше да се сомнева дека тоа некогаш ќе се случи.

Кога сврте да се вклучи на главната улица, слушна загрижувачко трескање некаде кај левото предно тркало. И покрај тоа што таа си немаше поим од коли, очигледно беше дека нешто не беше во ред со нивното старо Ауди и дека наскоро повторно го чекаше поправка. Од минато искуство, знаеше дека нема да биде евтино, иако оној Србинот механичар кај Болиден работеше добро за евтини пари.

Таа претходниот ден ја имаше испразнето нивната штедна сметка за да ја плати последната доспеана рата од кредитот за куќата, нешто што се случуваше на секои три месеци со садистичка точност до ден. Се надеваше дека ќе може да плати за поправката на колата на рати. Претходно имаше правено така.

Насилното вибрирање на нејзиниот телефон во џебот на сакото за малку ќе ја натераше да скршне од улицата и да се качи на тротоарот додека во колата одекнуваше *Деветтата симфонија* на Бетовен.

„Ало? Килберг овде“.

„Здраво, Жан. Имаме нов случај во близина на метро станицата Торилдсплан“, одговори гласот на нејзиниот колега Јенс Хуртиг. „Мораме да се нацртаме таму. Каде си ти?“ Од другиот крај на линијата се слушна гласно пискање и таа мораше да го оддалечи телефонот од увото за да си го заштити слухот.

Мразеше кога ја викаа Жан и веднаш почна да се нервира. Тоа почна како мала шега на една службена забава пред три години, но прекарот се имаше раширено оттогаш.

„Јас сум во Ошта, тргнувам накај Есинге. Што е работата?“

„Нашле мртво момче во некои грмушки на станицата, во близина на Академијата. Билинг сака да дојдеш најбрзо што можеш. Ми звучеше прилично нервозно. Сè упатува на убиство“.

Жанет Килберг можеше да го чуе трескањето на тркалото како се влошува, па се запраша дали ќе мора да застане и да повика влечна служба и такси.

„Ако мочанава кола не ми откаже, ќе бидам таму за пет-десет минути. А сакам и ти да дојдеш“. Колата почна да сецка и Жанет се престрои во десната лента, за секој случај.

„Договорено. Веднаш тргнувам - веројатно ќе стигнам пред тебе“.

Мртво машко тело фрлено во грмушки - тоа на Жанет ѝ звучеше како тепачка што излегла од контрола. Веројатно можеше да се очекува тужба за убиство без умисла.

Убиство со умисла, си помисли таа додека воланот ѝ се тресеше под прстите, е кога љубоморниот маж ќе си ја убие жената во сопствена кука откако таа ќе му каже дека сака развод.

Барем во најголемиот дел од случаите.

Но факт е дека времињата беа сменети и она што таа на времето го учеше на полициската академија сега не беше само застарено, туку и потполно погрешно. Методите беа сменети и полициската работа денес беше многу потешка отколку пред дваесет години.

Жанет се сеќаваше како беше на почетокот кога почна со оваа работа, кога се расправаше со нормални луѓе. Тогаш народот се нудеше да помогне, па имаше дури и доверба во полицијата. А во денешно време, луѓето ги пријавуваа провалите само затоа што така налагаа компаниите за осигурување. Не затоа што очекуваа случаите да бидат решени некогаш.

Што ли очекуваше кога се откажа од студиите на факултетот за социјална работа и одлучи да влезе во полицијата?

Дека ќе го промени светот? Дека ќе им помага на луѓето? Тоа беше она што му го кажа на татка си кога со гордост му го покажа известувањето за примањето на полициската академија. Да, баш така. Сакаше да биде една од оние личности кои стојат помеѓу луѓето што прават лоши работи и луѓето на кои им се прават лоши работи. Сакаше да биде вистинска личност, добра личност.

А работењето во полиција значеше баш тоа.

Таа го имаше поминато целото детство во воодушевено слушање на приказните на татко ѝ и дедо ѝ за нивната работа како полицајци. Без разлика дали било летно попладне или Велики Петок, разговорите на трпезариската маса секогаш се вртеа околу безмилосни пљачкаши на банки, ситни крадци и итри измамници. Анегдоти и спомени од мрачната страна на животот.

Исто како што мирисот на печено свинско месо за Божиќ ја исполнуваше просторијата со очекувања, така џагорот на мажите во позадина ја исполнуваше дневната соба со чувство на сигурност и безбедност.

Се насмевна кога помисли на скептицизмот и незаинтересираноста на дедо ѝ за новите технолошки алат-ки. Во денешно време, лисиците беа заменети со пластични жици кои беа полесни за употреба. Тој еднаш ѝ имаше речено дури и дека анализите на ДНК се само привремен каприц кој брзо ќе се заборави.

Полициската работа се врти околу тоа да направиш разлика, си помисли таа. А не да ги направиш работите полесни и поедноставни. И нивната работа мораше да се адаптира за да држи чекор со промените во општеството.

Да бидеш полицаец значи да сакаш да помогнеш, да се грижиш за други. А не да седиш во блиндирано полициско комбе, зјапајќи беспомошно низ затемнети прозорци и гледајќи што се случува од растојание.

Аеродромот

Беше сив и ладен како зимското утро. Тој пристигна во земјата за која немаше чуено никогаш претходно со авион на Air China. Знаеше дека и неколку стотини други деца го имаа поминато истиот пат пред него и исто како и тие, така и тој имаше добро извежбана приказна за да им ја каже на граничните полицајци на пасошка контрола.

Без грешка ја изрецитира приказната што ја вежба-ше со месеци сè додека не ја научи напамет.

Приказната беше следната: за време на изградбата на една голема арена за олимписки игри работел како носач на цигли и малтер. Живеел со чичко му, сиромашен работник. Но кога чичко му завршил во болница по една особено лоша повреда, веќе немало кој да се грижи за него. Родителите му биле мртви и немал браќа или сестри или други роднини од кои би можел да побара помош.

За време на испрашувањето објасни како тој и чичко му биле третирани како робови, во режим кој би можел да се спореди единствено со апартхејд. Им кажа дека поминал пет месеци во работење на градилиште, но никогаш не се осмелил да се надева дека некогаш би можел да стане рамноправен граѓанин на градот. Рече дека, според стариот попис на живеалишта на граѓани-те, бил заведен во неговото родно село далеку од градот, па следствено на тоа немал практично никакви права во градот каде што живеел и работел.

И затоа бил принуден да дојде во Шведска, каде што му живее единствениот преостанат роднина. Рече дека не знаел каде, но чичко му ветил дека роднината ќе го контактира веднаш штом пристигне.

Беше дојден во оваа нова непозната земја само со алиштата на грбот, еден мобилен телефон и педесет американски долари. Именикот на телефонот беше празен, а немаше ни смс пораки или слики кои би можеле да откријат нешто за него.

Впрочем, телефонот беше нов и неупотребуван.

Она што не им го откри на полицајците беше ливчето со телефонскиот број што го носеше скриено во левиот чевел. Број кој планираше да го сврти веднаш штом побегне од кампот за бегалци.

Земјата во која беше дојден немаше допирна точка со Кина. Овде сè беше страшно чисто и празно. Кога испрашувањето заврши и двајца од полицајците го поведоа низ празните ходници, тој се запраша дали цела Европа изгледаше вака.

Човекот кој ја имаше смислено приказната за неговото минато и кој му го даде телефонскиот број заедно со парите и телефонот, му имаше кажано дека во изминатите четири години успешно испратил повеќе од седумдесет деца во различни делови од Европа.

Рече дека имал најмногу контакти во некоја земја по име Белгија, каде можат да се заработат големи пари. Станувало збор за работа со служење на богати, а ако си дискретен и лојален, можело да се збогатиш. Но Белгија била ризична затоа што таму мора да останеш незабежан.

Никогаш да не излегуваш надвор, да не те види никој.

Човекот рече дека Шведска била побезбедна. Дека таму можеш да работиш во ресторани и слободно да се движиш каде сакаш. Платите не биле толку добри, но со помош на малку среќа и во Шведска можеле да се направат добри пари, зависно од побарувачката на услуги во моментот.

И во Шведска има луѓе кои ги сакаат истите работи како луѓето во Белгија, му имаше речено човекот.

Кампот не беше многу далеку од аеродромот и го однесоа дотаму со необележано полициско возило. Ја помина ноќта таму, делејќи соба со едно црно момче кое не зборуваше ни кинески, ни англиски.

Душекот на кој спиеше беше чист, но мирисаше на мувла.

Уште вториот ден се јави на бројот од ливчето и еден женски глас му објасни како да стигне на станицата за да го фати возот до Стокхолм. Требаше да се јави за понатамошни инструкции кога ќе стигне таму.

Возот беше топол и пријатен. Брзо и речиси нечујно струеше низ град каде сè беше покриено со снег. Но без разлика дали тоа се должеше на коинциденција или судбина, тој не стигна до главната станица во Стокхолм.

По неколку станици, една прекрасна русокоса жена седна спроти него. Таа го гледаше многу долго време и тој сфати оти жената знаеше дека е сам. Не само во возот, туку сам на светот.

Следниот пат кога возот застана, русокосата жена стана и го фати за рака. Кимна со главата кон вратата. Тој не се побуни и тргна со неа како да беше во транс, како да го водеше ангел.

Фатија такси и тргнаа низ градот. Тој виде дека градот беше опкружен со вода и тоа многу му се допадна. Немаше толку многу сообраќај како дома. Беше почисто, полесно се дишеше.

Тој размислуваше за судбина и коинциденција и за момент се запраша зошто седеше со неа. Но кога таа се сврте кон него и му се насмевна, тој престана да се прашува.

Дома го прашуваа за што го бива и што знае да работи, му ги стискаа рацете за да видат дали е доволно силен. Му поставуваа прашања што се преправаше дека ги разбира.

Секогаш се колебаа. А дури отпосле *понекогаш* го одбираа него.

Но таа го имаше одбрано без да направи нешто за неа, а никој никогаш претходно го немаше направено тоа.

Собата во која го однесе беше бела, со голем, широк кревет. Таа му го намести креветот и му даде топол пијалак. Течноста имаше сличен вкус на чајот дома и тој заспа уште пред да ја испразни чашата.

Кога се разбуди, не беше сигурен колку долго спиел, но забележа дека се наоѓаше во друга соба. Во новата соба немаше прозорци, а сите површини беа целосно покриени со мушами.

Кога стана да тргне накај вратата, забележа дека подот беше мек и пропаѓаше под неговите стапала. Ја фати кваката, но вратата беше заклучена. Алиштата и мобилниот телефон му ги немаше.

Така гол, легна на душекот и повторно заспа.

Оваа соба ќе биде неговиот нов свет.

Метро станица Торилдсплан

Жанет можеше да почувствува како воланот влече надесно и целиот автомобил се занесуваше на страна. Во последниот километар ползеше со шеесет километри на час и почнуваше да си мисли дека ова му беше крајот на автомобилот стар петнаесет години.

Кога конечно стигна, паркираше и тргна накај обележаната област, каде што го забележа Хуртиг. Тој беше за една глава повисок од сите други, скандинавски рус и крупен, иако не беше дебел.

По четиригодишното работење со него, Жанет имаше научено да го чита говорот на неговото тело, а сега изгледаше загрижено. Дури како да го болеше нешто.

Но кога ја забележа неа, се разведри, ја крена полициската лента и тргна да ја пречека.

„Значи колата издржа“. Се исклешти. „Не ми е јасно како имаш нерви да се заебаваш со таа крнтија“.

„Ни мене, па ако можеш да ми издејствуваш покачување на платата, уште утре ќе отидам да си земам еден Мерцедес кабриолет“.

Камо среќа Оке да најдеше некоја пристојна работа со пристојна плата, можеби тогаш и таа ќе можеше да си купи пристојна кола, си мислеше додека го следеше Хуртиг кон обележаната област.

„Има ли траги од гуми?“ ги праша двете форензичарки кои клечеа на патот.

„Да, неколку различни“, одговори едната од нив погледнувајќи во Жанет. „Мислам дека дел се од комбињата за собирање ѓубре кои доаѓаат овде да ги празнат кантите. Но има и неколку други траги од помали тркала“.

Сега кога Жанет беше дојдена на местото на злосторството, со највисок чин помеѓу присутните полицајци, таа беше службено одговорна за водење на истрагата.

Вечерта требаше да му поднесе извештај на својот шеф, началникот Денис Билинг, кој пак понатаму требаше да го информира јавниот обвинител вон Квист. Тие двајца одлучуваа што ќе се прави, без разлика на нејзиното мислење.

Жанет се сврте кон Хуртиг.

„Океј, да слушнам. Кој го пронашол?“

Хуртиг ги крена рамениците. „Не знаеме“.

„Како тоа, не знаете?“

„Полициската централа примила дојава, анонимен телефонски повик, пред...“ Тој погледна на саат. „Некои си три саати. Јавувачот рекол само дека во близина на влезот на метро страницата има мртво момче. Тоа било сè“.

„Но повикот е снимен?“

„Се разбира“.

„А зошто им требало толку долго време за да ни јават?“ Жанет почнуваше да се нервира.

„Диспечерката се сомневала дека станува збор за лажна дојава, бидејќи човекот кој се јавил звучел поднапиено. Наводно, му се плеткал јазикот. Не им звучел веродостојно“.

„Го лоцирале јавувачот?“

Хуртиг ги крена веѓите. „Вртел од нерегистриран при-пејд број“.

„Срање“.

„Но наскоро ќе дознаеме од каде е вртено“.

„Океј, добро. Ќе ја преслушаеме снимката од разговорот кога ќе се вратиме“. Жанет им пријде на присутните полицајци и праша дали некој открил нешто корисно. „Има ли сведоци? Видел ли некој нешто, слушал ли некој нешто?“ Надежно се разврте наоколу, но подредените полицајци само одмавнуваа со главите.

„Некој мора да го донел момчето овде“, продолжи Жанет со растечки очај. Таа знаеше дека работата ќе им биде многу потешка ако не идентификуваат некаква трага во текот на следните неколку часа. „Не ми се верува дека некој возел труп во самото метро, но сепак сакам копии од снимките на камерите за надзор“.

Хуртиг дојде до неа. „Веќе испратив еден од нашите да се погрижи за тоа; ќе ги имаме до вечер“.

„Добро. Со оглед на тоа што мислам дека телото е донесено тука со кола, сакам список на сита возила кои поминале на патарина во последниве неколку дена“.

„Може“, рече Хуртиг, вадејќи го мобилниот телефон и оддалечувајќи се. „Ќе се погрижам да го добиеме списокот што е можно поскоро“.

„Чекај малку, не завршив. Постои шанса и некој да го довлечкал телото на раце или на велосипед, со приколка. Нешто такво. Провери и овде во школото дали имаат камери за надзор“.

Хуртиг кимна и тргна.

Жанет воздивна и се сврте кон една од форензичарките која ја проверуваше тревата покрај грмушките.

„Има нешто необично?“

Жената одмавна со главата. „Сè уште не. Има многу отпечатоци од чевли, се разбира, па ќе успееме да издвоиме дел од нив. Но јас не би се надевала премногу“.

Жанет полека се доближи до грмушките каде што беше најдено телото, замотано во црна вреќа за ѓубре. Мом-чето, млад адолесцент, беше голо и вкочането во седечка положба, со рацете околу колената. Рацете му беа врзани со сребрена леплива лента. Кожата на неговото лице имаше добиено жолтеникаво-кафена нијанса и наликуваше на стар, кожен пергамент.

Рацете пак му беа скоро целосно црни.

„Има нешто што упатува на сексуално насилство?“ Се сврте кон Иво Андриќ, кој клечеше долу пред неа.

Иво Андриќ беше специјалист за невообичаени и екстремни смртни случаи.

Го имаа повикано од полициската станица на Стокхолм уште рано утрото. Со оглед на тоа што не сакаа да ја блокираат областа околу метро станицата подолго од неопходното, тој мораше да работи брзо.

„Сè уште не можам да одредам. Но не е исклучено. Не сакам да избрзувам со заклучоците, но од искуство знам дека вакви екстремни повреди обично не се гледаат без доказ за сексуално насилство“.

Жанет кимна. Таа се наведна надолу и забележа дека мртвото момче личеше на Арап, Палестинец, можеби дури и Индиец или Пакистанец.

Телото насираше од грмушките кои се наоѓаа на само некој метар од влезот на станицата и Жанет сфати дека не можеше да остане незабележано уште долго.

Полицајците имаа дадено сè од себе за да го оградат просторот со церади и лента, но теренот беше брдест, а тоа значеше дека местото на злосторството беше видно од горе ако стоиш на поголемо растојание. Околу обележаната област се мотаа неколку фотографии со големи објективи и Жанет делумно ги сожалуваше. Тие луѓе ги слушаа полициските радио фреквенции по дваесет и четири часа дневно и чекаа да се случи нешто спектакуларно.

Но таа не можеше да види вистински новинари во близина. Весниците повеќе немаа доволно средства за да испраќаат луѓе на терен.

„Каж ми, Андриќ“, рече еден од полицајците, затресувајќи со глава на глетката. „Како е можно вакво нешто?“

Телото беше практично мумифицирано, па Иво Андриќ знаеше дека многу долго време било чувано на затворено, многу суво место, каде не било изложено на влажната стокхолмска зима.

„Па, Шварц“, рече тој, погледнувајќи нагоре. „Тоа ќе се потрудиме да дознаеме“.

„Да, но момчево е мумифицирано, да му ебам мајката. Како некој проклет фараон. Тоа е нешто што бара многу време, нели?“

Иво Андриќ кимна. Тој беше отрпнат човек, со потекло од Босна и имаше работено како доктор во Сараево за време на српската опсада која траеше скоро четири години. Имаше видено многу неубави работи во текот на својата долга и динамична кариера, но немаше видено нешто вакво никогаш претходно.

Воопшто немаше сомнеже дека жртвата била сериозно малтретирана и злоупотребувана, но необичната работа беше тоа што ги немаше вообичаените повреди кои се добиваа при самоодбрана. Сите модринки и хематоми повеќе личеа на нешто што се гледа кај боксер. Боксер кој издржал цели дванаесет рунди и примил толку многу лоши удари што на крајот изгубил свест.

На рацете и по торзото на момчето имаше стотици траги, потврди од околното ткиво, што генерално значеше дека примило вцашувачки број на удари додека сè уште било живо. Засеците на ковчињата на тупаниците на момчето упатуваа на тоа дека тој не само што примал, туку и задавал добри удари.

Но највознемирувачки од сè беше фактот што момчето немаше гениталии.

Тој забележа дека беа отстранети со многу остар нож.

Можеби медицински скалпел?

Прегледот на грбот на мумифицираното момче откри голем број уште подлабоки рани, како од камшик.

Иво Андриќ се обиде да си замисли што се случило. Можеби момчето се борело за живот, а кога повеќе немало сила за борба, некој го камшикувал. Тој знаеше дека во имигрантските заедници сè уште се организираа борби со кучиња. Можеби и ова беше нешто слично, со таа разлика што за живот не се бореа кучиња, туку млади момчиња.

Па, барем еден од учесниците беше младо момче.

За неговиот противник сега можеше само да се шпекулира.

А тука беше и фактот дека момчето не умрело кога

всушност требало да умре. Андриќ се надеваше дека обдукцијата ќе им открие некоја информација за траги од дрога или хемикалии, рофинол или можеби фенциклидин. Иво Андриќ сфати дека неговата вистинска работа ќе почне дури откако телото на момчето ќе се префрли во патолошката лабораторија во болницата.

Околу пладне, го ставија телото во сива, пластична вреќа и го сместија во амбулантно возило кое требаше да го транспортира до болницата. Работата на Жанет овде беше завршена и сега можеше да тргне накај полициската станица. Кога тргна кон паркингот, почна да роси.

„Да му ебам мајката!“ опцу таа на глас, па Охлунд, еден од нејзините помлади колеги, се сврте и збунето ја погледна.

„Колата. Изумив дека ми се расипа додека доаѓав на-ваму и сега нема да запали. Ќе морам да викнам влечна служба“.

„Каде е?“ ја праша колегата.

„Ене ја“. Таа покажа кон црвеното, ’рѓосано, валкано Ауди паркирано на дваесетина метри од нив. „Зошто? Се разбираш во коли?“

„Тоа ми е хоби. Не постои кола на планетава што не можам да ја запалам. Дај ми ги клучевите и ќе ти кажам што ѝ е маката“.

Охлунд ја запали колата и ја изнесе на улицата. Чкрипењето и трескањето однадвор звучеше уште погласно и таа претпостави дека ќе мораше да му се јави на татко ѝ да го замоли да ѝ позајми нешто пари. Знаеше дека ќе ја праша дали Оке конечно нашол работа, принудувајќи ја да му објаснува дека не беше лесно да се биде невработен уметник и ветувајќи му дека сето тоа веројатно ќе се смени во скоро време.

Секојпат едно те исто. Таа мораше да ги јаде гомната за да го заштити Оке.

А би можело да биде многу едноставно, си помисли.

Само кога би можел да ја проголта гордоста и да прифати некоја привремена работа. Ако заради ништо друго, тогаш барем за да ѝ покаже дека се грижеше за неа и дека знае какви маки мачеше таа за пари. Жанет понекогаш не можеше да спие ноќе додека не ги платее сметките.

Откако сврте едно мало крукче околу блокот, младият полицаец излезе од колата и победнички се насмеа. „Проблемот лежи во зглобот, осовината или двете. Ако ја земам сега, би можел да почнам да работам на неа вечерва. Ќе си ја добиеш назад за неколку дена, но ќе треба да си платиш за деловите и да купиш едно шише виски. Одговара?“

„Срце си, Охлунд. Земи ја и прави што сакаш со неа. Ако успееш да ја средиш, ќе добиеш две шишиња виски и добра препорака од мене кога ќе ти дојде време за унапредување“.

Жанет Килберг тргна кон полициското комбе.

Тимски дух, си помисли.

Крунуберг

Полициска станица

За време на првиот состанок, Жанет подели работни задачи за прелиминарните чекори во истрагата.

Една група неодамна дипломирани полицајци го имаше поминато попладнето тропажки по врати во областа и Жанет се надеваше дека ќе постигнат нешто.

На Шварц му беше дадена неблагодарната задача со проверка на списоците на возила кои поминале на патарините, вкупно скоро 800.000, а Охлунд ги проверуваше снимките од камерите за надзор што ги имаа обезбедено од Академијата и метро станицата.

На Жанет дефинитивно не ѝ недостигаше монотонијата на таквата истражувачка работа која обично им се тупнуваше на помалку искусните полицајци.

Главен приоритет сега беше да се утврди идентитетот на момчето, па Хуртиг имаше задача да ги контактира сите центри за бегалци во Стокхолм. А Жанет планираше да оди да поразговара со Иво Андриќ.

По состанокот, се врати во својата канцеларија и се јави дома. Веќе беше нешто по 18.00 часот, а денес таа беше на ред да зготви вечера.

„Здраво! Како поминавте денес?“ Се потруди да звучи весело.

Како пар, Жанет и Оке беа прилично рамноправни. Секојдневните обврски им беа поделени; Оке беше одговорен за машината за перење алишта, а Жанет за правосмукалката. За готвењето имаа шема на ротација во која беше вклучен дури и нивниот син Јохан. Но таа беше онаа на која паѓаше најтешкиот товар кога станува збор за семејните финансии.

„Завршив со перење пред саат време. Инаку, сè е океј. Јохан штотуку си дојде. Рече дека си му ветила оти ќе го префрлиш вечер, на некој натпревар. Ќе стигнеш навреме?“

„Не, нема да стигнам“, воздивна Жанет. „Ми се расипа колата додека возев накај градот. Јохан ќе мора да оди со велосипед, не е толку далеку“. Таа погледна во семејната фотографија што ѝ стоеше на бирото. Јохан изгледаше страшно младо на сликата, а себеси не сакаше ни да се гледа.

„Ќе морам да останам тука уште неколку саати. Ќе се вратам со воз ако не успеам да средам превоз со некого. За јадење ќе мораш да нарачаш пица. Имаш пари?“

„Да, да“. Оке воздивна. „Ако не, веројатно има нешто и во теглата“.

Жанет подразмисли. „Би требало да има. Вчера ставив 500 круни. Се гледаме после“.

Оке не одговори, па таа спушти и се навали наназад.

Пет минути одмор.

Ги затвори очите.

Хуртиг дојде во канцеларијата на Жанет со снимка од анонимната дојава од утрото. Ѐ го подаде дискот и седна.

Жанет си ги протри уморните очи. „Разговараше ли со полицајците што го нашле момчето?“

„Да. Двајца од нашите - според записникот, пристигнале на местото неколку часа по добивање на повикот. Како што реков, им требало време да реагираат затоа што во централата мислеле дека станува збор за лажна дојава“.

Жанет го извади дискот од кутијата и го стави во својот компјутер.

Разговорот траеше дваесет секунди.

„Централа број 112, повелете“.

Се слушна зуење, некакво тропкање, но не и глас.

„Ало? 112, повелете?“ Операторот сега звучеше некако повнимателно, а од другиот крај на линијата се слушаше тешко дишење.

„Сакам само да Ви кажам дека во грмушките во близина на Торилдсплан има мртво тело“.

На човекот му се плеткаше јазикот и Жанет сфати дека навистина звучеше пијано. Или пијано или издрогано.

„Како се викате?“ праша операторот.

„Не е важно. Ме слушнавате ли што Ви кажав?“

„Да, слушнав дека рековте оти има мртво тело во близина на Бolidенплан“.

Човекот звучеше нервозно. „Мртво тело во грмушките во близина на влезот на метро станицата *Торилдсплан*“.

И потоа тишина.

Проследена само со едно колебливо „Ало?“ на операторот.

Жанет се намурти. „Не треба да си Ајнштајн за да претпоставиш дека повикот доаѓа од некаде блиску до станицата, така?“

„Да. Но што ако...“

„Што?“ Таа можеше да чуе колку нервозно звучеше, но се надеваше дека снимката од разговорот ќе ѝ одговори барем на дел од прашањата. Дека ќе ѝ даде нешто што би можела да им го фрли на началникот и обвинителот како коска.

„Извини“, рече таа, но Хуртиг само ги крена рамениците.

„Ајде да продолжиме утре“. Тој стана и тргна накај вратата. „Ајде сега оди дома кај Јохан и Оке“.

Жанет благодарно се насмевна. „Добра ноќ. Се гледаме утре“.

Кога Хуртиг ја затвори вратата, таа му се јави на нејзиниот шеф, началникот Денис Билинг. Шефот на одделот за криминални истраги крена по четвртото своенење.

Жанет му кажа за мртвото, мумифицирано момче, анонимната телефонска дојава и другите работи што ги имаа откриено попладнето и вечерта.

Со други зборови, немаше да му каже ништо важно.

„Ќе треба да видиме што ќе откријат колегите со испрашувањата од врата на врата и чекам да чујам што дознал Иво Андрик. Хуртиг ќе поразговара со колегите од одделот за насилни злосторства и, па... вообичаеното, реално“.

„Би било најдобро, сигурен сум дека веќе знаеш, кога би можеле да го решиме ова најбрзо што може. И за мое и за твое добро“.

Жанет имаше проблем со неговото арогантно однесување, особено затоа што знаеше дека ја гледаше така од високо само затоа што беше жена. Тој беше дел од оние кои сметаа дека Жанет не треба да биде унапредена во инспектор. Со неофицијалната поддршка на обвинителот вон Квист, Билинг имаше предложено друго име: машко, многу јасно.

Таа ја имаше добиено работата и покрај неговото експлицитно несогласување, но тој негов отпор кон неа беше видлив во нивниот однос.

„Се разбира, ќе направиме сè што можеме. Ќе Ви се јавам утре, кога ќе знаеме нешто повеќе“.

Денис Билинг се накашла. „Хмм. Сакав да поразговараме и за нешто друго“.

„Да?“

„Па, ова би требало да биде доверливо, но малку ќе ги заобиколам правилата. Ќе морам да го позајмам твојот тим“.

„Не, за жал, нема да може. Ова е важна истрага на убиство“.

„На дваесет и четири часа, почнувајќи од утре вечер. Потоа ќе ти ги вратам. За жал, тоа е неопходно и покрај ново настанатава ситуација“.

Жанет беше премногу уморна за да продолжи да му се спротивставува.

Денис Билинг продолжи. „На Микелсен му треба помош. Планираат серија рации во домовите на луѓе осомничени за детска порнографија и му треба засилување. Јас веќе разговарав со Хуртиг, Охлунд и Шварц. Утре ќе си ја завршат стандардната работа, а потоа ќе му се придружат на Микелсен. Чисто колку да знаеш“.

Таа немаше што повеќе да додаде.